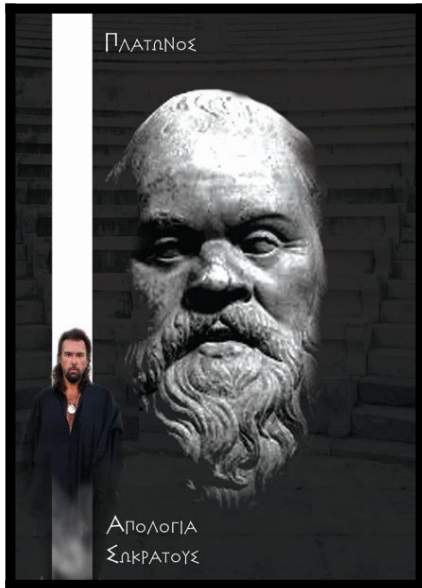

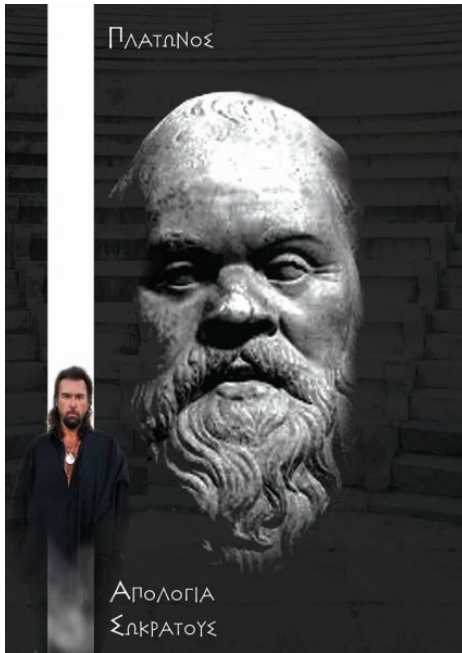
ΠΛΑΤΩΝΟΣ "ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ" στο Θέατρο Αλκμήνη

ΠΛΑΤΩΝΟΣ
ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ

Με τον Κωνσταντίνο Κωνσταντόπουλο κάθε Δευτέρα και Τετάρτη στις 18.30 στο Θέατρο Αλκμήνη

Χορηγός Επικοινωνίας Stage Radio

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ

κάθε Δευτέρα και Τετάρτη, στις 6.30 μμ στο θέατρο
ΑΛΚΜΗΝΗ, Αλκμήνης 8, Γκάζι (μετρό Κεραμεικός)
τηλ: 210. 3428650

Μετάφραση

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΩΡΑΪΤΙΔΗΣ

Μουσική

ΧΡΗΣΤΟΣ ΛΕΟΝΤΗΣ

Δραματουργική επεξεργασία

ΜΑΤΙΝΑ ΜΟΣΧΟΒΗ

Σκηνοθεσία - Ερμηνεία

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

Φωτισμοί

ΜΑΝΩΛΗΣ ΜΠΡΑΤΣΗΣ

Βοηθοί σκηνοθέτη

εκτέλεση και οργάνωση παραγωγής
ΚΩΣΤΗΣ ΣΑΒΒΙΔΑΚΗΣ ANNY ZERBOY ΧΙΟΝΙΑ ΧΙΩΤΕΛΛΗ

Παραγωγή

θέατρο ΣΥΝ ΚΑΤΙ - συμπαραγωγή θέατρο ΑΛΚΜΗΝΗ

Η δίκη του Σωκράτη -η οποία είχε μια ξεκάθαρη πολιτική διάσταση και που για κάποιους ήταν σχεδόν μια τραγωδία, μια σύγκρουση, δηλαδή, στην οποία και οι δύο πλευρές (φαίνεται να) είχαν δίκιο- αποτελεί ιστορικό γεγονός. Έγινε το 399π.Χ., τέσσερα χρόνια μετά την κατάλυση της τυραννίας των Τριάκοντα και την επάνοδο της δημοκρατίας. Ο Σωκράτης κατηγορείται ότι δεν αναγνωρίζει και δεν πιστεύει στους θεούς της πόλης, ότι εισάγει νέες θεότητες και ότι διαφθείρει τους νέους. Τίμημα: θάνατος! Ο Πλάτων -μαθητής του Σωκράτη και παρών στην δίκη- με το κείμενό του, την ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ, θέλει να αποδείξει όχι μόνον την αθωότητα του Σωκράτη, αλλά και την ηθική του μεγαλωσύνη. Θέλει να εξασφαλίσει την αθώωση του Δασκάλου του από το δικαστήριο της ιστορίας.

Λένε πως: «και μόνον το κείμενο ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ του Πλάτωνα να μας είχε σωθεί, θα ήταν αρκετό για να δείξει το μεγαλείο της ψυχής και του πνεύματος του Σωκράτη και να δικαιώσει την φήμη του στους αιώνες. Το ασίγηστο πάθος του για την δικαιοσύνη, η μεγαλοψυχία του, η πνευματική του ρώμη, και η εγκαρτέρηση αποτελούν μήνυμα εσαεί. Δεν έχει υπάρξει ποτέ μεγαλύτερη αναγνώριση της φιλοσοφίας ως λόγου ύπαρξης και δικαίωσης της ζωής, ούτε πιο φιλοσοφημένη αντιμετώπιση και αξιολόγηση του θανάτου. Και μόνον με την απολογία του ο Σωκράτης είναι απλώς «μεγάλος».

Ο Σωκράτης υπήρξε ο αθηνολάτρης-φιλόσοφος όλων των εποχών. Λάτρευε την Αθήνα όσο κανένας άλλος. Αναγνώριζε ότι μόνον εκεί μπορούσε να κάνει φιλοσοφία, όπως αυτός την έκανε. Έταξε σκοπό της ζωής του να κρατά άγρυπνη την ηθική συνείδηση των συμπολιτών του, να τους ξυπνά δηλαδή από τον πνευματικόν τους λήθαργο, και να κεντά σαν «αλογόμυγα» την Αθήνα της εποχής του, που ήταν τότε σαν «ίππος, ευγενής μεν και γενναίος, όστις, όμως, ένεκα του μεγαλείου του αυτού, πολύ χάνος είναι και νωθρός και έχει ανάγκη κανενός κεντρίσματος, καμμιάς αλογόμυγας, διά να εξεγείρεται και να εξυπνά». (Απολογία)

Κι όμως, η Αθήνα -η «Ελλάδος παιδευσις» του Περικλή- τον κατηγορήσε (για ασέβεια, αθεία, και διαφθορά των νέων), τον καταδίκασε και τον θανάτωσε! Χρεώθηκε έτσι η Αθήνα, και μάλιστα η αθηναϊκή δημοκρατία, έστω και στην παρακμή της - εξαιρετικά εύθραυστη και καχύποπτη μετά τον καταστροφικό τού γοήτρου της Πελοποννησιακού πόλεμο- ένα ασυγχώρητο μίσσημα, με το έγκλημα κατά της αρετής και της φιλοσοφίας που διέπραξε με την θανατική καταδίκη του Σωκράτη».

Λένε πως : «η γνώση μας για τον Σωκράτη είναι θέμα σωκρατικής ειρωνείας. Το μόνο που ξέρουμε με βεβαιότητα για αυτόν είναι ότι δεν ξέρουμε τίποτα». Έτσι ο καθένας μας, ίσως, έχει έναν δικόν του Σωκράτη... Και ο κάθε μελετητής -άρα: και ο κάθε καλλιτέχνης- είναι υποχρεωμένος να παίρνει συνεχώς θέση και να κάνει τις επιλογές του...

Τόσο όμως ξέρουμε: πως πρώτος αυτός -ο μεγάλος ηθικός φιλόσοφος- στράφηκε στον άνθρωπο και στην ανθρώπινη ψυχή, δοσμένος στην αποστολή του να «κάνει ηθικούς» τους συνόντες του. Έχοντας την θέση πως «ο ανεξέταστος βίος ού βιωτός ανθρώπω, ο απερίσκεπτος, δηλαδή, και ανεξέταστος βίος δεν είναι βίος αντάξιος του ανθρώπου» (Απολογία), προσπαθούσε με την μαιευτική τέχνη και την διαλεκτική να κάνει τους συμπολίτες του να ανακαλύψουν το αληθινό νόημα των αρετών και των αξιών. Έβλεπε την ηθική ως τέχνη της ζωής και «έπραττε τα πολιτικά χωρίς να κάνει πολιτική», διεκδικώντας για τον εαυτόν του ένα είδος ηθικής και πολιτικής ελευθερίας -ατομικής ελευθερίας απέναντι στην κοινότητα- που καμμία ελληνική κοινωνία της κλασικής εποχής δεν θα μπορούσε να παραχωρήσει σε οποιοδήποτε μέλος της.